

Covrigel a costat doar un leu. Nu și-a cunoscut tatăl,
deși s-a născut în casa lui, într-un chioșc numit „La Tati”.
Mamă i-a fost o covrigăreasă guralivă.

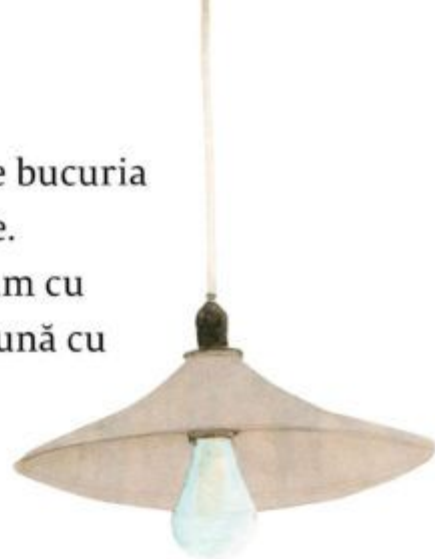
- Să știi c-a avut dreptate merdeneaua, zise Covrigel. Chiar o mănâncă un elev.
- Taci! Taci! S-auzim ce zic.
- Matei! Dă-i și Mariei din merdeneea!
- Asta-i bunica lor, șopti Covrigel.
- Nu, că ei nu-i place, strigă Matei. Mai bine dă-i un covrig. Dar nu pe ăla mare. Covrigul Uriăș e al meu.

- Ai auzit? zise Covrigel. Pe băiat îl cheamă Matei. Cică vrea și un covrig.
- Pe mine mă vrea, sări repede fratele lui Covrigel. Eu sunt Covrigul Uriăș, m-am născut înaintea ta. Doar eu merit să fiu mâncat de un băiat mare...
- Cum adică? Ce, fetița nu-i drăguță? Uită-te la ea cum țopăie. De ce nu vrei la Maria?

Și fetița îi povesti de Părăluță, de guguștiucii din piață, de bucuria lui Peticel și de toate peripețiile lui Covrigel. Bunicul râse.

— Maria, Covrigel nu s-a risipit, ci s-a dăruit. El cântă acum cu Părăluță în piață, zboară cu puii guguștiucilor și latră la lună cu prietenul tău Peticel. Covrigel a devenit nemuritor. Maria râse fericită.

- Vreau și eu să-l fac nemuritor pe-al meu, sări Matei.
 - Nu știu cum să facem, zise ghiduș bunicul.
 - Știu eu, știu eu, strigă Matei. Am să vă dau fiecare o bucățică din Covrigul Uriaș. Iar firimiturile le împărțim la vrăbiuțe.
- Bunicul zâmbi.
- E un plan grozav!

